

Väited ja peamised argumendid

- 1) Õigusnormi rikkumine – lepinguliste kohustuste heauskse täitmise põhimõtte väär kohaldamine ja õiguskindluse põhimõtte rikkumine, mille kohaselt Euroopa Liidu institutsioonidel on kohustus teostada oma pädevust mõistliku aja jooksul.
 - Käesoleva väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette seda, et ta on vääralt tõlgendanud mõistliku aja jooksul pädevuse teostamise põhimõtet ja ega ole võtnud arvesse käesoleva juhtumi kõiki olulisi asjaolusid.
 - Esimese väite teises osas märgib apellant, et nii menetluse kestus kui ka komisjoni seisukohad menetluse ajal tekitasid apellandis õigusärase ootuse, et mingit finantskorrektsiooni ei kohaldata.
- 2) Õigusnormi rikkumine – heausksuse põhimõtte väär kohaldamine seoses sellega, et komisjon nõustus kontrolli teostades allhankeid käsitlevate reeglite rikkumisega.
 - Üldkohus on õigusnormi rikkunud, kohaldades vääralt Belgia tsiviilseadustiku artiklit 1134, nagu seda on tõlgendanud Belgia kassatsioonikohus.

Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA ja Cassandra Holding Company SIA 4. augustil 2020. aastal esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kümnes koda) 14. mai 2020. aasta määruse peale kohtuasjas T-282/18: Bernis jt versus SRB

(Kohtuasi C-364/20 P)

(2020/C 320/17)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellandid: Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (esindaja: *Rechtsanwalt O. H. Behrends*)

Teised menetlusosalised: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), Euroopa Keskpang (EKP)

Apellantide nõuded

Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

- tühistada Üldkohtu määrus;
- tunnistada tühistamishagi vastuvõetavaks;
- saata kohtuasi tühistamishagi läbivaatamiseks tagasi Üldkohtusse;
- mõista kõik käesoleva apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulud välja SRBlt.

Väited ja peamised argumendid

Apellandid esitavad oma kaebuse põhjendamiseks järgmised õigusväited.

Esimene väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kui tugines asjaolule, et määrus nr 806/2014⁽¹⁾ ei sisalda ühtki sätet, mis näeks ette krediidasutuse likvideerimise sellistel asjaoludel nagu käesolevas asjas. Apellandid väidavad, et see aspekt puudutab SRB 23. veebruari 2018. aasta vaidlustatud otsuste õiguspärasust ja seega nende põhjendatust, samas kui hagi vastuvõetavas sõltub ainuüksi viisist, kuidas SRB tegelikult tegutses (mitte sellest, kuidas ta oleks pidanud tegutsema).

Teine väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kui leidis, et tema järeldust hagi vastuvõetamatuse kohta kinnitab asjaolu, et Luksemburgi kohus jättis rahuldamata ABLV Luxembourg'i lõpetamise ja likvideerimise taotluse, mille esitas Luksemburgi riiklik kriisilahendusamet.

Kolmas väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kui eeldas, et ABLV Banki vabatahtlik likvideerimine kui Läti õiguse küsimus on asjakohane, kui – nagu Üldkohus kinnitab – likvideerimine toimus SRB otsuste alusel.

Neljas väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kuna eeldas, et piisavalt vahetu õigusmõju on välistatud asjaolu tõttu, et vaidlustatud otsuste rakendamine hõlmab riigisisese õiguse kohaldamist. Riigisisese õiguse kohaldamine rakendamise kontekstis on asjasepuutumatu niikaua, kuni akti väidetavat õigusmõju reguleerib Euroopa õigus.

Viies väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kuna leidis, et akti rakendamise kohtualluvuslik laad on asjakohane vastavalt ELTL artiklile 263.

Kuues väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kuna eeldas, et liikmesriigi ametiasutuste mis tahes kaalutusõigus rakendamise kontekstis välistab vahetu õigusmõju.

Seitsmes väide, et Üldkohus tugines kohtupraktikas tuletatud „vahenormi“ mõistest vääralt arusaamale.

Kaheksas väide, et Üldkohus tegi vääralt järeldusi pelgalt vaidlustatud aktide vormi põhjal.

Üheksas väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna jättis kohaldamata ELTL artikli 263 lähtudes määruses nr 806/2014 SRB aktide läbivaadatavuse kohta antud konkreetsetest suunistest.

Kümnes väide, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kuna jättis arvesse võtmata Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 kohased apellantide õigused ja tekitas lünga kohtulikus kaitses.

Üheteistkümnes väide, mis on esitatud ennetavalt, et vaidlustatud määrus põhineb vaidlustatud aktide ilmsel moonutamisel, kui seda tõlgendada nii, et vaidlustatud aktid ei näinud ette ABLV Latvia ja ABLV Luxembourg'i kohustuslikku likvideerimist. Väide on esitatud pelgalt ennetavalt. Apellandid ei usu, et vaidlustatud määruse selliseks tõlgendamiseks oleks üldse alust.

Kaheteistkümnes väide, et vaidlustatud määrus põhineb asjasepuutuva kohtupraktika – seal hulgas Euroopa Kohtu otsus *Trasta Komerbanka jt vs. EKP* (C-663/17) ning *Deutsche Post ja Saksamaa Germany vs. komisjon* (C-463/10) – vääralt tõlgendamisel.

Kolmeteistkümnes väide, et vaidlustatud määrus ei ole piisavalt põhjendatud.

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1).